

บทความวิจัย

เรื่อง โสภณิ แม่เต้า เจ้าพ่อในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง นางโลมแห่งเชียงใหม่

โดย

นางสาวภัทรมน สุทธิเดชสุนทร

รหัสนักศึกษา 05530698

เสนอ

อาจารย์ศุภชัย ต๊ะวิชัย

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2556

ชื่องานวิจัย	โสเภณี แม่เล้า เจ้าพ่อในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง นางโลมแห่งเชียงไฮ้
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวกัศมณ สุทธิเดชสุนทร
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ศุภชัย ต๊ะวิชัย
ปีการศึกษา	2556
คำสำคัญ	โสเภณี เจ้าพ่อ เชียงไฮ้

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิถีชีวิตของตัวละครเอกที่เป็นโสเภณี และเจ้าพ่อในวรรณกรรม และเพื่อศึกษาสภาพสังคมจีนที่สะท้อนผ่านวรรณกรรม โดยข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ วรรณกรรมแปลจีนเรื่อง นางโลมแห่งเชียงไฮ้ เขียนโดย หงอิง แปลไทยโดย ‘ฉวรา’ สำนักพิมพ์สันสกฤต พ.ศ.2552 ผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเชียงไฮ้ได้สะท้อนวิถีชีวิตของโสเภณีที่มีความอดทน ทะเยอทะยาน เพื่อการมีชีวิตรอดจากการใช้ชีวิตเพียงลำพังในเมืองเชียงไฮ้ ส่วนเจ้าพ่อในวรรณกรรมต้องพบกับจุดจบที่เลวร้ายซึ่งก็คือ โศกนาฏกรรมและจุดจบที่น่าเศร้าอย่างการจากลา และสภาพสังคมจีนที่สะท้อนผ่านวรรณกรรมได้ให้คำนิยามกับโสเภณีไว้ว่าเป็นหญิงสาวที่ต้องผ่านประเพณีมัดเท้า มีความสามารถในการร้องเพลง เล่นดนตรี ร่ายรำ และยังต้องมีความสามารถในการสร้างบรรยากาศที่ดีให้กับแขกผู้มาเยือนสำนักนางโลม

บทนำ

วรรณกรรมแปลจีนเรื่องนางโลมแห่งเซี่ยงไฮ้เป็นวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตของหญิงสาวบ้านนอกคนหนึ่งในประเทศจีนที่มีความจำเป็นต้องเข้าไปดำเนินชีวิตอย่างยากลำบากเพียงลำพังอยู่ในเมืองเซี่ยงไฮ้ วรรณกรรมเรื่องนี้มีผู้คนที่ให้ความสนใจเป็นจำนวนมาก ซึ่งเห็นได้จากการนำมาแปลเป็นภาษาต่างประเทศ และมีการตีพิมพ์หลายครั้ง นอกจากนี้ในปี 2551 วรรณกรรมเรื่องนี้ยังได้จัดทำเป็นละครโทรทัศน์ของประเทศจีนอีกด้วย ส่วนในเรื่องเนื้อหานี้ นอกจากจะกล่าวถึงสภาพชีวิตของหญิงสาวบ้านนอกข้างต้น ยังกล่าวถึงสภาพสังคมจีนที่สะท้อนผ่านเรื่องราวต่างๆในวรรณกรรมเรื่องนี้

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ผู้คนในสังคมต่างมีหลากหลายประเภท ทั้งดี เลว ต่างรูปร่าง ลักษณะ ต่างนิสัย ต่างสังคม ต่างอาชีพ แต่เราไม่สามารถประเมินค่าผู้อื่นได้ เพียงเพราะรูปลักษณ์ภายนอก หรือการรู้จักกันเพียงผิวเผินเท่านั้น ต้องศึกษาเรียนรู้ผู้อื่นให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม และรู้จักพวกเขาเหล่านั้นดีพอที่จะสามารถตัดสินใจได้ เช่นเดียวกับการศึกษาตัวละครในวรรณกรรม จะต้องศึกษาอย่างจริงจัง และต้องสัมผัสถึงการดำเนินเรื่อง ต้องทราบถึงความเป็นมาและเหตุผลในการกระทำที่เกิดขึ้นภายในเรื่อง ถึงจะสามารถประเมินค่าตัวละครได้ ฉะนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าตัวละครเอกในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนางโลมแห่งเซี่ยงไฮ้มีบุคลิก ลักษณะนิสัย และทัศนคติอย่างไร อีกทั้งมีการสะท้อนสภาพสังคมจีนโดยผ่านวรรณกรรมเรื่องนี้อย่างไรบ้าง เพื่อให้ทราบถึงเหตุผลและข้อจำกัดที่แท้จริง และตีแผ่ความเป็นจริงอีกด้านของสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในเบื้องต้นนี้ผู้วิจัยขอกล่าวถึงผู้แต่งและภาพรวมของวรรณกรรมเรื่องนี้ก่อน เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจต่อไป

หงอิง ผู้แต่งวรรณกรรมเรื่องนี้เกิดเมื่อวันที่ 21 กันยายน พ.ศ.2505 ที่เมืองฉงชิ่ง ประเทศจีน ได้รับการศึกษาที่สถาบันหลู่ฉี๋น เมืองปักกิ่ง และมหาวิทยาลัยฟู่ตัน เมืองเซี่ยงไฮ้ ต่อมาได้รับทุนการศึกษาต่อที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่เมืองปักกิ่ง หงอิงได้สร้างผลงานวรรณกรรมไว้หลายเรื่อง โดยสามารถแบ่งประเภทผลงานวรรณกรรมออกเป็นนวนิยายเรื่องยาวได้แก่ คงเหลียวเตอะเจี้ยวหั่น 《孔雀的叫喊》、อาหนั้น 《阿难》、จีเอ้อเตอะหนี่เอ้อ 《饥饿的女儿》、เค 《K》、นางโลมแห่งเซี่ยงไฮ้ 《上海王》、หนี่จีโห้วลิ่ง

《女子有行》 และยังมีหนังสือรวบรวมกลอน ได้แก่ หยี้เจี้ยวหุ้ยหยี้เกอซ่ง 《鱼教会鱼歌唱》 หนึ่งในนวนิยายเรื่องยาวของหงอิง เรื่องเก 《K》 เป็นผลงานการประพันธ์ของเธอที่ถูกกล่าวว่าเป็น “หนังสือกามตัมหา” และถูกระงับการพิมพ์จำหน่าย ซึ่งเป็นครั้งแรกของประเทศจีน นอกจากนี้เธอยังได้รับรางวัลมากมาย ได้แก่ รางวัล “นักกวีชาวจีน โฟ้นทะเลที่ประเทศอังกฤษ” เมื่อตอนที่เธออาศัยอยู่ที่ประเทศอังกฤษ และรางวัล “เรื่องสั้นจินติเคิน” จากนิตยสารเทอเออเฟยซา 《特尔菲卡》 ของเมืองนิวยอร์ก นอกจากนี้ นวนิยายเรื่องยาวสามตอนได้รับการแปลเป็น 21 ภาษาออกจำหน่ายทั้งทวีปยุโรป ทวีปอเมริกา ประเทศอิสราเอล ประเทศออสเตรเลีย และประเทศญี่ปุ่น และในปี 2002 หงอิงได้เป็นหนึ่งในผู้ได้รับคัดเลือกให้เป็น “นักเขียนผู้ยิ่งใหญ่” จากสื่อกระแสหลักของจีนแผ่นดินใหญ่ (2557 : <http://book.douban.com/subject/1075045/>)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า หงอิง เป็นนักเขียนที่มีความสามารถและได้รับรางวัลมากมายจนเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม ต่อมาผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงภาพรวมของวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนางโลมแห่งเซียงไฮ้โดยย่อ ดังนี้

นาง โลมแห่งเซียงไฮ้ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ แคสเซีย เด็กสาวบ้านนอกกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก จึงต้องอาศัยอยู่กับน้ำและอาสะเก้ แต่ก็ถูกอาสะเก้ขายให้กับมาตามเอมเมอร์ลด์ เจ้าของสำนักดัชเชส พาวิลเลียน สำนักนางโลมชั้นสูงในเซียงไฮ้ แต่แคสเซียเป็นเด็กรับใช้ในสำนักเพราะไม่ได้ถูกมัดเท้าเหมือนกับเด็กสาวคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน เมื่อแคสเซียโตขึ้นเป็นสาวสวย รูปร่างดี นายใหญ่ฉาง ผู้นำกลุ่มหง จึงซื้อตัวแคสเซียให้เป็นหญิงบริการส่วนตัว เป็นช่วงชีวิตที่แคสเซียมีความสุขมาก แต่แล้วคืนหนึ่งนายใหญ่ฉางก็ถูกลอบสังหาร มาตามเอมเมอร์ลด์จึงใช้โอกาสนี้บอกให้แคสเซียกลับไปที่บ้านเกิด แต่เนื่องจากแคสเซียไม่ต้องการกลับไปที่บ้านเกิดอีกต่อไป เธอพยายามหาวิถีทางเอาตัวรอดในเซียงไฮ้ให้ได้ จึงมีชีวิตที่ตกต่ำลง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก เธอพยายามรวบรวมเด็กหนุ่มสาวขึ้นมาเป็นคณะละครเพลงของเธอเอง ต่อมาเธอได้พบกับหวงเหยอวี่ผู้นำกลุ่มหงต่อจากฉางลี่สง และได้เป็นคนรักของหวงเหยอวี่ ในช่วงชีวิตที่อยู่กับหวงเหยอวี่ คณะละครของเธอเจริญรุ่งเรือง และได้รับความช่วยเหลือจากหวงเหยอวี่มากมาย แต่แคสเซียมีความแค้นที่หวงเหยอวี่เป็นคนวางแผนลอบสังหารฉางลี่สง และยังมีภรรยาและทำให้เธอขุนเคืองใจอยู่เสมอ เธอได้ร่วมมือกับอวี่หนีหยางสมุนมือขวาของฉางลี่สงที่กลายมาเป็นสมุนมือขวาของหวงเหยอวี่ด้วยเช่นกันวางแผนฆาตกรรมหวงเหยอวี่ และใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน ต่อมา

อวีธีหยางก็ได้กลายเป็นผู้นำกลุ่มหงต่อจากหวงเหยอวี่ ในช่วงชีวิตนี้เธอได้พบและดูแลลี้ลู่กาสาวของเธอกับฉางลี่สงเป็นครั้งแรกหลังจากที่เธอถูกมาดามเอมเมอร์ลัดด์สั่งห้ามไม่ให้เธอมาพบหน้าลูก แต่แล้ววันหนึ่งเธอก็พบว่าลี้ลู่กับอวีธีหยางมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง และเนื่องจากเธอกลัวว่าดวงชะตาของเธอจะทำให้เธอต้องสูญเสียคนที่เธอรักไปอีก เธอจึงยอมให้ลี้ลู่กับอวีธีหยางได้ใช้ชีวิตร่วมกัน และในตอนสุดท้ายเธอได้กลายเป็นผู้หญิงที่มีอิทธิพลต่อวงการอุตสาหกรรมในเซี่ยงไฮ้ที่ไม่มีใครไม่รู้จักเธอ

จากมุมมองทางสังคมมุมมองของผู้ประกอบอาชีพซึ่งเป็นผู้ถ่ายทอดเรื่องราวในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซี่ยงไฮ้ด้วยตัวเองนั้น ได้ทำให้ทราบถึงอีกด้านหนึ่งของการดำเนินชีวิตของบุคคลที่ไม่ได้รับการยอมรับทางสังคมว่าเป็นเช่นไร มีสะท้อนสภาพทางสังคมอย่างไร ซึ่งทำให้วรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซี่ยงไฮ้ นำศึกษาหาความรู้ด้านการดำเนินชีวิตที่ซับซ้อนและเต็มไปด้วยข้อจำกัดมากมาย เพื่อที่จะตีแผ่ความจริงอีกด้านของสังคม ทั้งด้านการดำเนินชีวิตของบุคคลที่สังคมไม่ให้การยอมรับ และภาพสะท้อนทางสังคมในด้านการค้าประเวณีที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับโสเภณีและเจ้าพ่อ ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงความเป็นมาของโสเภณีว่าในอดีตยุคพุทธกาล โสเภณีเป็นคำอันทรงเกียรติ ใช้เรียกสาวงามเมือง และถึงแม้โสเภณียุคนี้จะข้องเกี่ยวกับการค้าประเวณีอยู่ด้วย แต่ก็มีเกียรติ มีฐานะสูงกว่าคณิกา กล่าวคือหญิงโสเภณีเหล่านี้จะมุ่งให้บริการเหล่าขุนนางและคหบดีโดยเฉพาะ จากหนังสือของกนกพร นุ่มทอง (2545) และพวงนิล คำปิงส์ (2551) และโสเภณีต้องเป็นคนสวย มีความสามารถอ่านออกเขียนได้ มีความรู้ทางศิลปะ ขับร้อง และเต้นรำ จากหนังสือของกุศล สุจรรยา (ม.ป.ป.) และกนกพร นุ่มทอง (2545) แต่กุศล สุจรรยา (ม.ป.ป.) ได้กล่าวไว้ว่าในยุคแรกจักรพรรดิของจีนได้จัดสรรที่ดินให้เหล่าโสเภณีเพื่อผลประโยชน์แก่เหล่าพ่อค้าที่มาพักผ่อนหย่อนใจ และในสมัยต่อมาจักรพรรดิอีกพระองค์ได้ออกพระราชกฤษฎีกาเบกษาว่าให้หญิงสาวเหล่านี้ไปปรนเปรอความสุขให้แก่เหล่าทหารที่ยังโศกในค่ายทหาร

ความเป็นมาของเจ้าพ่อพบว่า เกิดจากการรวมกลุ่มคนที่มีอิทธิพลในท้องถิ่น เพื่อคุ้มครองชาวบ้านจากการกดขี่ข่มเหงของรัฐ โดยมีการเก็บค่าครองชีพจากชาวบ้าน เช่นแนวคิดของ

ปิยะ โชค ถาวรมาศ (2555) ซึ่งในช่วงเวลาต่อมาได้กลายเป็นกลุ่มโจรที่มีเครือข่ายความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น และยากที่จะปราบปรามได้ เกิดจากการรวมกลุ่มเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจ เป็นธุรกิจที่ผิดกฎหมาย เช่น ธุรกิจใต้ดิน ซึ่งกลุ่มโจรนี้เป็นกลุ่มโจรระดับปัญญาชนที่มีความรู้หลายแขนงทั้งด้านกฎหมายและการบริหารธุรกิจ และใช้ฐานธุรกิจมาเป็นฐานอำนาจของตน ทำให้มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ จากวิทยานิพนธ์ของเวียงรัฐ เนติโพธิ์ (2537) จากหนังสือของปิยะ โชค (2554) และปิยะ โชค ถาวรมาศ (2555) นอกจากนี้ยังมีผลกระทบทางด้านการเมืองของประเทศอีกด้วย กล่าวคือ ในการเลือกตั้งแต่ละครั้งจะปรากฏให้เห็นว่า นักการเมืองคนไหนมีเจ้าพ่อคอยอุปถัมภ์อยู่เบื้องหลัง ทั้งการซื้อเสียงและความรุนแรง ทำให้การอธิบายการเกิดและเติบโตของเจ้าพ่อแยกกันไม่ออกจากกระบวนการเลือกตั้ง การเติบโตของพรรคการเมือง และการพัฒนาประชาธิปไตยในระบอบรัฐสภา จากวิทยานิพนธ์ของเวียงรัฐ เนติโพธิ์ (2537)

สังคมจีนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีนอกจากจะมีการค้าประเวณีตามเขตต่างๆ ภาคพื้นดินในตัวเมืองของจีนแล้ว ยังขยายการบริการการมรดกไปยังเขตน่านน้ำตามท่าเรือที่สำคัญต่างๆ โดยใช้ “เรือสำราญ” เป็นสถานบริการ เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวหรือพ่อค้าต่างชาติที่เข้ามาทำการค้าในจีน จากหนังสือของกุศล สุจรรยา (ม.ป.ป.) และพวงนิล คำปึงสู (2551)

วรรณกรรมเรื่องนี้ถือเป็นวรรณกรรมที่ให้ภาพสะท้อนทางสังคมหลายด้าน ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิถีชีวิตของตัวละครเอกที่เป็นโสเภณีและเจ้าพ่อที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซี่ยงไฮ้ และเพื่อศึกษาสภาพสังคมจีนที่สะท้อนผ่านวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซี่ยงไฮ้

ผลการศึกษา

ผลที่ได้จากการศึกษา พบว่าวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซี่ยงไฮ้ของหงอิง แปลไทยโดย ‘ณวรา’ สามารถสรุปผลการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ 1. จากสาวบ้านนอกสู่การเป็นผู้มีอิทธิพลในเมืองใหญ่ 2. วัตรบุรุษกลุ่มหง: ความโหดเหี้ยมของโสกนาฏกรรม และ 3. คำนิยามของหญิงบริการจากคนในสังคม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. จากสาวบ้านนอกสู่การเป็นผู้มีอิทธิพลในเมืองใหญ่ สามารถแบ่งช่วงชีวิตของแคสเซีย ออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ 1.จุดเปลี่ยนของชีวิต 2.ช่วงชีวิตอันตกอับ 3.จุดสูงสุดในชีวิตของแคสเซีย

1.1 จุดเปลี่ยนของชีวิต โดยจะกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตของแคสเซีย ซึ่งมีผลต่อชีวิตของเธอเป็นอย่างมาก ทั้งการก้าวเข้าสู่การทำงานในสำนักงานโลม การก้าวเข้าสู่ช่วงชีวิตที่ตกอับ และการทะยานสู่การเป็นผู้มีอิทธิพลในเมืองใหญ่ ดังนี้

จุดเริ่มต้นของการเข้าสู่วงการที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของแคสเซีย คือจากที่เธอถูกอาสะโก้พยายามขายเธอให้กับมาดามเอมเมอร์ลด์ เจ้าของสำนักคัชเชส พาวิลเลียน แต่เมื่อไม่สำเร็จ เธอก็ดำทอแคสเซียต่าง ๆ นานา ซึ่งทำให้แคสเซียรู้สึกเสียใจเป็นอย่างมาก เธอจึงหาทางที่จะทำให้มาดามเอมเมอร์ลด์นำตัวเธอไปเซียงไฮ้ให้ได้ เธอจึงเข้าไปยกเกี้ยวของมาดามเอมเมอร์ลด์ที่หนักกว่าตัวของเธอหลายเท่า เพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอสามารถทำงานได้หลายอย่าง แม้กระทั่งยกเกี้ยวที่เป็นหน้าที่ของผู้ชาย และความพยายามของเธอเป็นผลสำเร็จ มาดามเอมเมอร์ลด์ยอมซื้อตัวเธอไปด้วยเงินสิบแห่ง

...แคสเซียเดินตามอาสะโก้ออกจากเพิงค้าสัตว์ หมิงสูงวัยกระซอกคอเสื้อเธอ “น่าอายมัยละ ไม่มีใครอยากได้แก ถึงจะเอาไปเป็นเด็กรับใช้ก็เถอะ! แม้แต่ัวแต่ควาย ยังมีคนอยากซื้อเลย!”

มือทั้งสองข้าง เริ่มเจ็บจากการเขี่ยขี้แคสเซีย หล่อนโยนไม้ไฟในมือทิ้งแล้วเริ่ม ดำทอ “แกไม่ยอมไปให้พ้นหน้าฉันกับอาแกบ้างหรือ ใจสะ ฉันนึกว่าแกอยากไปมากถึงขนาดฝันเป็นตุเป็นตะตอนนี้จะขายแกก็ขายไม่ออก ช่างไร้ค่าหาดีไม่ได้ กระทั่งจิวยังเอาไปเผาก่อไฟได้เลย ฉันเสียเวลาเลี้ยงแกมาจริงๆ!”

แคสเซียได้แต่ปิดปากเงียบ เจ็บช้ำอยู่ในอก “อาแกนะ เขาเห็นมาตั้งนานแล้ว เขาบอกว่าถึงแกจะตัวเล็กแต่หัวโต ไอ้ลักษณะอย่างนี้ จะนำแต่เรื่องเลวๆเข้าบ้านเท่านั้น” หล่อนตะหลานสาว “ไปให้พ้นนะ ไอ้เด็กสารเลว! ถ้าขายแกให้ไปเซียงไฮ้ไม่ได้ฉันก็จะเอาแกไปขายถูกๆที่อื่น”...

(หงอิง, 2552 : 19)

...“นี่มันอะไรกัน หล่อนคือเด็กที่อยู่ที่ตลาดวันนี้ไม่ใช่หรือ เด็กที่...”

แคสเซียทรุดตัวลงคุกเข่า “ได้โปรดเถอะค่ะ มาดามเอมเมอร์ลด์ หนูเป็นเด็กกำพร้า เติบโตมาอย่างยากลำบาก หนูทราบคิดว่า หนูไม่ใช่เด็กสาวแบบที่ท่านอยากได้ แต่หนูแข็งแรงและทำงานหนักได้ทุกอย่างค่ะ”...

(หงอิง, 2552 : 20)

...มาดามเอมเมอร์ลด์ หันไปมองเด็กสาวที่ยังคุกเข่ากับพื้น น้ำตาคลอเบ้าจนดูน่าสงสาร หล่อนสัมผัสได้กับความรู้สึกบางอย่างที่ผุดขึ้นในใจ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า “ลุกขึ้นซิ ฉันยอมผิดกฎตัวเองครั้งนี้ครั้ง

เดี๋ยว! เอาไป เงินสิบแท่ง” หล่อนกวักมือเรียกเด็กหนุ่มหน้าตาคมสันที่มาด้วยกัน “อวี ให้ทั้งสองคนนี้ พิมพ์หัวแม่มือไว้ด้วย”...

(หญิง, 2552 : 20-21)

แคสเซียได้เข้ามาทำงานที่สำนักคัชเชส พาวิลเลียน เธอก็ได้มีโอกาสพบกับนางลี้สงเจ้าพ่อผู้มีอิทธิพลในเซี่ยงไฮ้ และนางลี้สงก็ชื่นชอบในตัวเธอเป็นพิเศษ เนื่องจากรูปร่างและความใสซื่อของเธอ เขาจึงขอซื้อตัวเธอให้เป็นหญิงบริการส่วนตัวจากมาตามเอมเมอร์ลด์ เป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้แคสเซียกลายเป็นหญิงบริการเต็มตัว ซึ่งหญิงบริการที่สำนักคัชเชส พาวิลเลียน ต่างก็ต้องมีห้องเป็นของตนเองเพื่อรองรับสำหรับแขกที่มาเยือนซึ่งต่างจากเด็กรับใช้ที่ต้องนอนรวมกันที่ห้องเล็กๆ อีกทั้งยังมีเด็กรับใช้ที่จะคอยดูแลหญิงบริการในเรื่องต่างๆ ทั้งการจัดหาอาหาร การแต่งตัว และสิ่งต่างๆ ที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่หญิงบริการ

...แคสเซียโน้มตัววางถาด นายใหญ่ฉางได้ยินเสียงเธอและลืมตาขึ้นสายตาสะดุดกับเท้าที่ไม่ได้รัด ก่อนที่จะค่อยๆ เลื่อนขึ้นมาตามแนวขา และพิศดูใบหน้าเธอซ้ำๆ สายตาของทั้งคู่ประสานกันโดยบังเอิญ แคสเซียหลุบตาต่ำทันทีแล้วยืนรอด้วยความระมัดระวัง ต้องรอให้มาตามฯ สั่งเท่านั้น เธอถึงจะเดินออกจากห้องไปได้ นี่คือกฎของสำนัก...

(หญิง, 2552 : 31)

...เธอมีบางสิ่งบางอย่าง – ความซื่อใสและความอดทนไม่ย่อท้อของสาวชนบท – บางสิ่งบางอย่างที่เขารู้จักคิดมาตั้งแต่ยังเยาว์วัย

เธอทำให้เขานึกถึงอดีต บางสิ่งบางอย่างในตัวเธอที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างดี แต่นั่นคงไม่ถึงกับจะทำให้เขาถวิลใจเพียงเพราะได้เห็นเด็กสาวเพียงแวบเดียวหรอกนะ แต่อะไรกันเล่า ที่ทำให้หัวใจเขาเต้นระรัวเร็วได้เช่นนี้...

(หญิง, 2552 : 34-35)

...“เธอบอกว่า เด็กคนนี้ไม่เหมาะจะเป็นเด็กรับใช้ ไซ้ไหม” นายใหญ่ฉางหันไปทางมาตามฯ พูดย่อซ้ำๆ “ถ้าอย่างนั้นก็ยกหล่อนให้ฉันก็แล้วกัน เธอจะคิดค่าตัวเท่าไรล่ะ”...

(หญิง, 2552 : 35)

...ในที่สุดแคสเซียก็เข้าใจแล้วว่า เธอได้เปลี่ยนสภาพเป็น ‘หญิงบริการ’ ที่จะมีคนคอยดูแลแล้ว มาตามฯ ได้ทำตามคำสั่งของนายใหญ่ฉาง เธอรู้สึก อบอุ่นในหัวใจ...

(หญิง, 2552 : 45)

1.2 ช่วงชีวิตอันตกอับ โดยจะกล่าวถึงช่วงชีวิตของแคสเซียที่ยากลำบาก และต้องต่อสู้เพื่อการมีชีวิตรอดในเมืองใหญ่อย่างเซี่ยงไฮ้เพียงลำพัง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า แคสเซียมี

ความทะเยอทะยาน และมีความอดทนเป็นอย่างมาก เพื่อที่จะก้าวผ่านช่วงชีวิตที่ลำบากที่สุดนี้ไปได้ ด้งนี้

ชีวิตของแคสเซียเริ่มตกอับลงเรื่อยๆ หลังจากที่นางลีส่งลูกอุปถัมภ์มารวม เริ่มจาก มาดามเอมเมอร์ลัดด์พยายามกล่าวหาว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นเพราะดวงชะตาของแคสเซียที่ มาดามเอมเมอร์ลัดด์เรียกว่าเป็นสิ่งอัปมงคล และบอกให้เธอกลับไปใช้ชีวิตที่เหลือของแคสเซียอย่างมีความสุขที่บ้านเกิด แต่แคสเซียก็ยื่นกรานที่จะใช้ชีวิตอยู่ในเซียงไฮ้ต่อไป แต่เธอไร้หนทางที่จะ เลี้ยงชีพตนเองต่อไปได้อย่างไร เพราะเธออาศัยอยู่ในสำนักคัชเชส พาวิลเลียนนี้ตั้งแต่ยังเล็ก จึงขอร้องให้มาดามเอมเมอร์ลัดด์ขายเธอให้กับสำนักนางโลมอื่นที่มีระดับที่ต่ำลงมาจากสำนักคัชเชส พาวิลเลียน ซึ่งก็คือสำนักเจด พาวิลเลียน

...มาดามฯตอบด้วยน้ำเสียงกระด้าง “นี่เธอไม่เข้าใจสิ่งที่ฉันพูดเลย ตั้งแต่เธอมาอยู่ที่นี้ ทุกสิ่งทุกอย่างคิดซัดไปหมด เป็นเพราะท่านมาเจอกับสิ่งอัปมงคลอย่างเธอเข้า นายใหญ่จึงถึงต้องตายอย่าง น่าเวทนา”...

(หงอิง, 2552 : 95)

...มาดามเอมเมอร์ลัดด์เดินขึ้นบันไดไปได้สองขั้น แล้วหันกลับมาราวกับหลอนเข้าใจทุกอย่าง “ไปเถอะ ฉันจะไม่เรียกร้องให้เธอจ่ายเงินซื้ออิสรภาพของตัวเอง กลับไปสู่มงคงชะ กลับไปสู่มงคงชะที่เธอ จากมา กลับไปแต่งงานกับหนุ่มชนบทสักคน แล้วใช้ชีวิตอย่างสงบสุข”

(หงอิง, 2552 : 104)

...“ถ้าไม่ต้องการให้ฉันอยู่ที่นี้ ก็โปรดขายดิฉันให้สำนักอื่นที่ไม่รังเกียจสาวเท่า โดเถอะค่ะ” เด็กสาวรู้สึกเศร้าเมื่อคิดถึงตัวเองที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่น่าสมเพชเช่นนี้ แต่น้ำเสียงยังปราศจาก แววขอมจางน “นายใหญ่จึงเป็นผู้พรากพรหมจรรย์ดิฉัน นั่นควรมีค่ากับเงินแท่งสักเล็กน้อย”...

(หงอิง, 2552 : 105)

ลักษณะนิสัยของแคสเซียที่มีความทะเยอทะยาน ไม่ย่อท้อต่อชะตากรรมชีวิต ได้สะท้อน ผ่านเรื่องราวในวรรณกรรมได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ เธอไม่ยอมจมอยู่กับอาชีพหญิงบริการเพียง เท่านั้น แต่เธอยังหาหนทางเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไป โดยการตั้งคณะละครขึ้นมา ซึ่งแรกเริ่มที่เธอ ตั้งคณะละครขึ้นมานั้นก็เป็นเพียงคณะละครข้างถนน มีเพียงเพิงเล็กๆเป็นเวที แต่ในระยะเวลาต่อมา เธอสามารถทำให้คณะละครของเธอเข้าไปแสดงละครในโรงละครได้สำเร็จ ด้วยความพยายามของ แคสเซียที่มักจะมองหาหนทางจากสำนักพิมพ์ต่างๆอยู่เสมอ เพื่อมาเขียนข่าวของคณะละครที่เธอ ตั้งขึ้นมาลงในหนังสือพิมพ์ให้ได้

...แคสเซียไม่ได้กลับมาขังเซียงไฮ้ เพื่อให้ผู้คนดูถูกเหยียดหยามหรือเพื่อทดสอบความอดทนของตัวเอง เธอไม่อยากเป็นนักแสดงริมถนน ชาวเซียงไฮ้เรียกการแสดงแบบนี้ว่า “เบกะดิน” และถือกันว่าเป็นอาชีพที่ต่ำต้อย เกือบจะพอกๆกับคนจรจัด เธอเกลียดการพึ่งพาผู้คนเดินถนนในการทำมาหากิน และเกลียดที่ต้องคืนรหาเงินเลี้ยงตัวเอง

แคสเซียกระที่บเท้า แล้วหันกลับวิ่งไปยังเพิงขายผัก เธอพูดกับลูกน้องว่า “วันนี้ไม่ต้องร้องเพลงต่อแล้ว พอฝนหยุดตก ทุกคนตรงกลับไปโรงละคร อย่าเที่ยวเดินเล่นพ่นพาดเด็ดขาด”

เธอหันกลับไป เด็กสาวหลายคนเดินตามมา “คุณจะไปไหนคะ”

“จะไปหาทางยืมเงินสักหน่อย เราต้องเข้าไปแสดงในโรงละครให้ได้”...

(หงอิง, 2552 : 120)

...แคสเซียไปแถวถนนเซสและหวังผิง มองหานักข่าวจากหนังสือพิมพ์เซินเป้าและซูเป้า อยากให้เขียนข่าวของเธอบ้าง แต่ไม่มีนักข่าวคนไหนสนใจ ไม่มีคนที่สังเกตเห็นเธอ แต่เธอไม่ยอมแพ้ เธอแจกตัวฟรีและอ้อนวอนขอให้ไปดูการแสดงของเธอ...

(หงอิง, 2552 : 146)

...เขาเขียนบทความชื่นชมความสามารถ และเสียงของแคสเซียเป็นพิเศษ เขาเขียนถึงเข้าแห่เธอ โดยใช้สำนวนตะวันตกที่ให้สีสัน เช่น ‘ดาวรุ่งที่มีอนาคตสดใส’ หลังจากมีบทความลงในนิตยสารบันเทิงที่ขายดีที่สุดในเซียงไฮ้ สื่อฉบับอื่นก็พากันไปยังโรงละครเพื่อขอสัมภาษณ์ คำวิจารณ์ของนักข่าวก็เป็นเช่นทั่วไป เมื่อเขียนชื่นชมก็จะใช้น้ำเสียงที่ไม่จริงจังสักเท่าไร เช่น ‘เมื่อเธอปรากฏตัว ทำให้พระจันทร์ได้ฉายและหลบหายเข้าไปในกิลิบเมฆ มวลดอกไม้รับหุบกลีบ’ ‘เสน่ห์ของเธอทำให้คนดูลืมหายใจ’ และอื่นๆ แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนเห็นพ้องต้องกันก็คือ แคสเซียมีเสียงดีที่สุดในเซียงไฮ้... ได้ยินมา...

(หงอิง, 2552 : 147)

...โรงละครพิซ พาวีเลียน ตั้งอยู่ใจกลางเมืองที่พลุกพล่านเช่นกัน นับได้ว่าเป็นโรงละคร แม้ว่าลักษณะภายนอกจะดูไม่ใช่ก็ตาม ประตูใหญ่ที่จวนเจียนจะพังเพราะขาดการดูแล แต่ค่าเช่าค่อนข้างถูกเมื่อเทียบกับโรงละครอื่นๆ เงินที่เธอกู้มาจากพวกปล่อยเงินกู้ มีพอสำหรับค่าเช่าเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น ในที่สุด คณะละครก็จะได้แสดงในโรงละครแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่จะมีป้ายติดที่ประตูใหญ่

“แคสเซียนำคณะหรรอี่ร้องเพลงพื้นบ้าน –

‘ไม่ว่างเหลื่องทำไ้ฮู้’ ‘กวนน้ำตาล’ และ ‘อาร์บิคากลับบ้านเออะ’

(หงอิง, 2552 : 131)

1.3 จุดสูงสุดในชีวิตของแคสเซีย โดยจะกล่าวถึงความสำเร็จในชีวิตของแคสเซีย ที่ได้มาจาก

ความทะเยอทะยานและความอดทนไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากของเธอ ซึ่งก็คือการที่เธอได้เป็นเจ้าของคณะละครหรรอี่ที่มีชื่อเสียง นอกจากนี้เธอยังเป็นกรรมการบริษัทไฟแนนเชียล กรุ๊ป และยังเป็นนักอุตสาหกรรมระดับแนวหน้าของประเทศจีน และสิ่งที่ทำให้เธอมีความสุขส่วนหนึ่งก็คือการได้พบกับลูกสาวและคนที่เธอรัก กล่าวคือ การได้รับความประสบความสำเร็จในชีวิตและสามารถมอบความสุขให้กับลูกสาวและคนที่เธอรักได้เป็นสิ่งที่เธอปรารถนา ก็คือเธอสามารถส่ง

ลูกสาวไปเรียนที่ต่างประเทศ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าแคสเซียมีสถานะที่ดีขึ้นจากเดิมเป็นอย่างมาก และการได้อยู่กับคนที่เธอรักก็เป็นสิ่งที่ทำให้เธอมีความสุขเช่นกัน

...“ขอเชิญคุณแคสเซีย เชียว กรรมการบริษัทยูไนเต็ด ไฟแนนเชียล กรุ๊ป และนักอุตสาหกรรมระดับแนวหน้าของประเทศจีนต้อนรับด้วยครับ” ผู้จัดการ โรงแรมประกาศเสียงดัง..

...“คุณแคสเซียสามารถทำธุรกิจควบคู่ไปกับการร้องเพลง นำอัจฉริยะจริงๆ!”

“เขาพูดกันว่าเธอเป็นสตรีคนเดียว ที่พวกเขาซิกแก๊งมาเฟียในเซี่ยงไฮ้ยอมฟัง”

“สตรีเช่นนี้มีอยู่ในเซี่ยงไฮ้แห่งเดียวเท่านั้น!”

(หงอิง, 2552 : 460)

“หลายปีที่ผ่านมา คุณได้แต่กล่าวว่าตัวเองอาจจะนำอันตรายมาให้เลือดในอกของนายใหญ่ นาง คุณจึงไม่กล้าแสดงตัวกับลูกสาวของตัวเอง แต่วันนี้คุณควรจะมีความสุขได้แล้ว!” อวี๋ลี่หยางตอบ แต่พอเห็นสีหน้าที่ซีดเผือดของแคสเซีย เขาอุบไหล่เธอ พูดต่อว่า “ทำใจดีๆ ไว้ ผมจะไปพาทั้งสองคนมานะ”...

(หงอิง, 2552 : 303)

...เย็นวันนั้น แคสเซียพาlili ลูกสาวของเธอไปที่สตูดิโอของช่างถ่ายรูป เธอนั่งทางขวา ลูกสาวนั่งทางซ้าย ตอนนี้แม่ลูกคู่สนิมสนมใกล้ชิดกัน สีหน้าเต็มไปด้วยความสุข รูปภาพรูปนี้คงต้องเป็นรูปที่สวยงามที่สุดของแคสเซีย ใบหน้ายิ้มแย้มเบิกบานใจ เพียงชั่วข้ามคืน เธอได้กลายเป็นหญิงที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจมากขึ้นเพราะความรักที่มีต่อลูกสาวของเธอ...

(หงอิง, 2552 : 307)

...หลิววีเห็นlili นางใส่เสื้อผ้าบุรุษ พอดูดเสื้อแจ็กเก็ตตอกออก เอาที่รัดเข็มขัดเส้นหนาที่ดูบางกว่าเดิม ช่วงขาขาขึ้น ทรงอกดูเต่งตึงขึ้น หลิววีเอ่ยทักว่า “คุณlili ได้ยินว่าคุณกลับมาแล้ว เรียนจบมัธยมปลายในอเมริกาด้วย”...

(หงอิง, 2552 : 324)

...อวี๋ลี่หยางมองแคสเซีย แหวตาฉายความรักลึกซึ้ง ตอบว่า “ครับ สิบบปีเต็มๆ ตั้งแต่ 1915” เขาสังเกตเห็นความมั่นใจและความชำนาญของแคสเซีย ขณะที่เธอหมุนพวงมาลัย เขาเสริมว่า “คุณอายุเกินสามสิบบแล้ว แต่ยังคงสวยกว่าเดิม! เรายังบาง ยอดอกยังแข็งตึง ผิวหน้ายังอ่อนนุ่ม คุณสวยกว่าก่อนเสียอีก”

แคสเซียหัวเราะ “เราอยู่ในรถนะ อย่าพูดต่ออีกเลย คุณจะทำให้ฉันมีอารมณ์อีกแล้ว ตัวคุณเองก็เชื่อว่าจะมีผู้หญิงเป็น” เธอหันตาดำหันมามองเขา หญิงสาวหยุดหัวเราะพึมพำกับตัวเอง “สิบบปีผ่านไป แต่เรายังอยู่ด้วยกัน เพียงแค่นี้ก็ดีพอสำหรับฉันแล้ว”

(หงอิง, 2552 : 341)

2. วัชรบุรุษกลุ่มหง: ความโหดเหี้ยมของโศกนาฏกรรม วัชรบุรุษกลุ่มหงมีทั้งหมด 3 คน คือนางลี่สง หวงเหยอวี สามารถแบ่งช่วงชีวิตออกเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงชีวิตที่เป็นผู้ใหญ่ และช่วงชีวิตที่

ตกอับ และอวี๋หยาง สามารถแบ่งช่วงชีวิตออกเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงชีวิตที่เป็นใหญ่ และช่วงชีวิตแห่งการจากลา

2.1 นางลี่สง

2.1.1 ช่วงชีวิตที่เป็นใหญ่ โดยจะกล่าวถึงช่วงชีวิตที่เป็นใหญ่ของนางลี่สง กล่าวคือ จะกล่าวถึงตอนที่นางลี่สงเป็นผู้มีอิทธิพล และมีผู้คนมากมายเคารพนับถือ และกล่าวถึงลักษณะนิสัยของนางลี่สงว่าเป็นคนที่มีจิตใจดีงามแต่ในขณะเดียวกันก็เป็นคนที่พูดจริงทำจริง

นางลี่สงเป็นคนที่เสียสละ ขอมุทิตศนเพื่อพยายามฟื้นฟูกลุ่มหงขึ้นมามีอีกครั้งเห็นได้จากบทบรรยายที่แสดงให้เห็นว่านางลี่สงเป็นวีรบุรุษที่ขอมุทิตชีวิตของตนเองฟื้นฟูกลุ่มหงขึ้นมาด้วยความพยายามอย่างยากลำบาก เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย นอกจากนี้นางลี่สงยังเป็นคนที่มีจิตใจดี เห็นใจผู้อื่น เช่นในตอนที่พ่อค้าเร่มาเสนอขายรูปภาพให้ แล้วลูกน้องของเขาพยายามกั้นไม่ให้พ่อค้าเร่เข้ามาใกล้นางลี่สง แต่นางลี่สงก็บอกกับลูกน้องไปว่าไม่จำเป็นต้องทำรุนแรง และยังมีบุคลิกที่ทำให้ทุกคนเคารพยำเกรง เช่น ฉากที่นางลี่สงออกคำสั่งให้ มาดามเอมเมอร์ลัดด์จัดห้องพักและสาวใช้ส่วนตัวให้แคสเซียด้วยน้ำเสียงจริงจัง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนจริงจัง เมื่อตัดสินใจหรือสั่งให้ทำอะไรไม่ควรขัดคำสั่ง

...สมาชิกส่วนใหญ่ของสมาคมพี่น้องร่วมสาบานกลุ่มต่างๆ ในเมืองเซียงไฮ้ ต่างเสียชีวิตด้วยวีรบุรุษเพื่ออุดมการณ์ของตนเอง หลังจากเกิดการจลาจลของสมาคมมีคน้อยในปี ค.ศ.1855 ในการต่อต้านราชวงศ์ชิง สมาชิกที่เหลือพากันหนีกระจัดกระจายไปตามมณฑลอื่นๆ และไม่กล้าหวนกลับมาเมืองเซียงไฮ้ ผลที่ตามมาคือ สมาคมพี่น้องร่วมสาบานกลุ่มหง ซึ่งก่อตั้งมานานเกือบสามร้อยปีแทบจะสูญสลาย แต่เป็นเพราะนางลี่สงที่นำฟื้นฟูกลุ่มหงขึ้นใหม่ในเมืองเซียงไฮ้เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ผ่านความยากลำบาก และยังรอดพ้นการถูกจับกุมตัวมาหลายครั้งหลายครา กลุ่มหงสามารถกลับมาขึ้นหยัดได้อย่างมั่นคงก็เพราะความพยายามที่เขาทุ่มเทให้...

(หงอิง, 2552 : 59)

... แต่นางลี่สงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงปลอบโยน “ไม่ต้องดูคตินขนาดนั้นก็ได้อะ เขาแค่ทำงาน แล้วทำไมต้องไปห้ามเขาด้วยล่ะ ในเมื่อฉันไม่ใช่ผู้ว่านครเซียงไฮ้” สายตาจับจ้องอยู่ที่ร่างอ่อนปวกเปียกของพ่อค้าเร่ที่หมอบกับพื้น นางลี่สงพูดกับผู้คุ้มกันว่า “แค่ตรวจให้แน่ใจว่าเขาไม่พกอาวุธก็พอแล้ว” ...

(หงอิง, 2552 : 20)

...น้ำเสียงนายใหญ่ฉาง ไม่ได้ฟังกระด้างระคายหู แต่คำพูดพร่งพรูออกมาห้วนๆ และรวดเร็วไม่ให้โอกาสผู้ใดจะโต้แย้งได้ น้ำเสียงที่เข้มงวดที่ใช้ในยามออกคำสั่งทำให้มาดามฯ นึกหวาดหวั่น รู้ดีว่า

นายใหญ่ฉางพูดคำไหนต้องเป็นคำนั้นและหล่อนเองก็ไม่ได้โกรธจนกล้าที่จะทำให้เขาขุนเคื่อง เพราะสาเหตุจากเคื่องรับใช้เพียงคนเดียว “ได้ละ จะจัดให้ตามที่นายใหญ่ฉางต้องการทุกอย่าง”...

(หงอิง, 2552 : 37-38)

2.1.2 ช่วงชีวิตที่ตกอับ จะกล่าวถึงช่วงชีวิตที่ตกอับของฉางลี่สง ซึ่งก็คือการถูกลอบสังหารโดยหวงเหยอวี่ ซึ่งถือได้ว่าเป็นชะตากรรมที่คนที่ทำอาชีพเช่นเขาต้องพบกับจุดจบที่น่าเวทนา และเป็นโศกนาฏกรรม

ช่วงชีวิตที่ตกอับของฉางลี่สง เกิดขึ้นเมื่อวิธีหนีหายรีบเข้ามาบอกฉางลี่สงว่ามีคนมาสอดแนมอยู่บริเวณรอบๆสำนักคัชเชส พาวิเลียน ในตอนที่มีการประชุมพูดคุยกันระหว่างสมาชิกพี่น้องกลุ่มหง เป็นฉากที่แสดงให้เห็นว่าฉางลี่สงกำลังมีภัยมาสู่ตัว และในที่สุดฉางลี่สงก็ไม่สามารถหนีพ้นชะตากรรมของเขาได้ ในฉากที่แสดงให้เห็นว่าเขาถูกลอบสังหารอย่างโหดเหี้ยม โดยที่ฉางลี่สงถูกระสุนปืนจากฝั่งตรงข้ามยิงเข้าที่หน้าอกขวาและเสียชีวิตลงในที่สุด

...“รถของคุณหวงมาแล้วครับ” อวีวี่ขึ้นบันไดมา สีหน้ากังวล กระซิบเบาๆกับนายใหญ่ฉาง “มีคนมาสอดแนมอยู่ฝั่งตรงข้ามถนนด้านหน้า และที่ประตูหลังด้วยครับ”

(หงอิง, 2552 : 85)

...รถม้าที่วิ่งออกไปอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทำให้นายใหญ่ฉางปราศจากที่กำบัง เขาถอยกลับไปยังรถยนต์ แต่ภายในสองวินาที ปืนทุกกระบอกก็เล็งมาที่เขา นายใหญ่ฉางลี้ดตัวออกห่างจากรถยนต์ ถูกกระสุนเข้าที่ขา เขาคลานไปตามแนวกำแพงพลางยิงโต้ตอบ

เสียงหวีดร้องของสตรี ดังก้องบริเวณด้านหน้าสำนักคัชเชส พาวิเลียน นายใหญ่ฉางเคลื่อนตัวไปตามแนวกำแพงเพื่อไปให้ถึงประตูใหญ่ ขณะลุกขึ้นยืน กระสุนก็ยิงเข้าที่หน้าอกขวา จนเขาล้มคว่ำไปกับพื้น...

(หงอิง, 2552 : 87)

2.2 หวงเหยอวี่

2.2.1 ช่วงชีวิตที่เป็นใหญ่ โดยจะกล่าวถึงการเริ่มเข้าร่วมเป็นสมาชิกพี่น้องร่วมสาบานกลุ่มหงซึ่งเป็นกลุ่มที่มีฉางลี่สงเป็นผู้นำ และในขั้นตอนของการทดสอบไหวพริบและสิ่งที่สมาชิกพี่น้องร่วมสาบานกลุ่มหงต้องรู้ก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี กล่าวคือ ฉางลี่สงยอมรับหวงเหยอวี่ให้เป็นคนของพี่น้องร่วมสาบานกลุ่มหง แต่เมื่อฉางลี่สงเสียชีวิตลงจากการถูกลอบสังหาร หวงเหยอวี่ก็ได้ขึ้นเป็นผู้นำของกลุ่มหงแทนที่ฉางลี่สง โดยได้รับความไว้วางใจ และยกย่องจากหัวหน้าที่ปรึกษาของกลุ่มหง

...หวงเหยอวี สัมผัสถึงแรงกดดันที่สายตาทุกคู่จ้องมองเขม็ง แท้เริ่มสั้น กำลังจะขยับจอกที่อยู่ปลายสุดเมื่อเขาเห็นแคสเซียจากหางตา เธอกะพริบตาหนึ่งครั้ง และในวินาทีนั้น เขาก็รู้ทันทีว่าเกือบทำพลาดไปแล้ว หวงเหยอวีเอื้อมไปหยิบจอกที่สองรองจากปลายสุด ยกขึ้นดื่ม แล้วหยิบจอกตรงกลางขึ้นมาอย่างใจเย็น ยกขึ้นสูงเพื่อเสนอให้แก่นายใหญ่ฉาง

นายใหญ่ฉางรับจอกมาถือไว้ยิ้มอย่างยินดี “เยี่ยม! ทำได้ดีมาก”

(หงอิง, 2552 : 78)

...หัวหน้าที่ปรึกษาจอกออกเหล้าขึ้น “นายใหญ่ฉางชีวิตและเพื่อแก้แค้นแทนนายใหญ่ พวกเราที่น้องร่วมสาบานกลุ่มหง ไม่เคยหวาดหวั่นที่จะให้ไบมีดขโมยเลือด ท่านทุกคนคือวีรบุรุษ!” เขาหันมาทางหวงเหยอวี “ขอบคุณคุณหวงที่ทำให้การสนับสนุนพวกเรา ตอนนี้นักกลุ่มหงได้ฟื้นคืนกลับดังเดิม และยึดผงาดอีกครั้งแล้ว”

ผู้คนที่นั่งรอบโต๊ะ พากันยกจอกเหล้าเพื่อเป็นการขอบคุณหวงเหยอวี “คุณหวงคือผู้ที่ช่วยรักษาหน้าของเราไว้ในเชิงไฮ้...”

(หงอิง, 2552 : 109)

2.2.3 ช่วงชีวิตที่ตกอับ โดยจะกล่าวถึงช่วงที่หวงเหยอวีถูกการร่วมมือกันแก้แค้นของแคสเซียและอวีหนีหายจากการลอบสังหารฉางลี่สงในอดีต ซึ่งมีแผนการที่สามารถล่อลวงให้หวงเหยอวีเชื่อและหลงกลของพวกเขาทั้งคู่ และในที่สุดหวงเหยอวีจึงต้องพบกับจุดจบที่หืดหอบเหมือนกับที่เขาได้ทำกับฉางลี่สงไว้

...หญิงสาวมองเขา เพื่อให้เขาพูดต่อ อวีก็ครีมีปาก ในที่สุด เขาก็ทำท่าเหมือนได้ตัดสินใจครั้งใหญ่แล้ว “ผมรู้มานานแล้ว ใช่แล้ว หวงเหยอวีเป็นคนวางแผนให้กลุ่มฉิงมาลอบฆ่า” เขาถอนใจ “แต่ตอนนี้มีใครบ้างล่ะที่จะล้างแค้นให้นายใหญ่ฉาง” เขาพูดต่อด้วยน้ำเสียงขมขื่น “ทุกคนในกลุ่มหง ตั้งแต่ตำแหน่งสูงจดล่าง ต่างต้องทำมาหากินในเมืองนี้ และยังมี ‘จักรพรรดิ’ คนใหม่ด้วย ทุกคนก็ต้องหันมาจรรีกรักกับฝ่ายนี้”

แคสเซียหลับตาลง คำถามนี้ค้างคาใจเธอมานาน ในที่สุดก็ได้รับคำตอบแล้ว อวีเองคงอยากแก้แค้นให้นายใหญ่ฉาง และอยากค้นหาความจริงเช่นกัน เธอดูเขาไม่ผิด...

(หงอิง, 2552 : 246-247)

...เรื่องนี้ยี่สิบขวามานานเกินไป ทำให้ชื่อเสียงของเขาเสียหาย แต่ตอนนี้ทุกอย่างสามารถคลี่คลายได้แล้ว ช่วงเวลาไม่กี่วินาทีนี้ หวงเหยอวีรู้สึกว่าเขาได้ทำตัวเย็นชากับแคสเซีย ทำให้เธอไม่มีความสุข เขาจะดูแลผู้หญิงคนนี้ให้ดีเหมือนที่เคยให้สัญญาไว้เมื่อก่อนหน้านี้

เมื่อคิดได้ เขารีบเดินเข้าไป พอผ่านระหว่างต้นป๊อปปลาร์สองต้น เขาตะลวดจุดชนวนระเบิดในวินาทีนั้นเปลวไฟพุ่งสูงขึ้นไปในท้องฟ้า

แคสเซียล้มลงกับพื้น มีดอกไม้ขวางระหว่างตัวหญิงสาวกับบริเวณที่ระเบิด ท่ามกลางเปลวไฟมีแต่ฝุ่นและใบไม้ปลิวว่อนเหนือตัวเธอ

ในอากาศมีแต่ควันเต็มไปหมด จนมองไม่เห็นอะไรไปชั่วครู่ใหญ่

ทุกคนวิ่งร้องตะโกนตรงไปที่เกิดเหตุ “นายใหญ่! นายใหญ่!” แต่ก่อนที่ฝุ่นที่คลุ้งตกลงจะจางหายไป ทุกคนก็เห็นแล้วว่า ร่างของหวงเหยอวีถูกระเบิดผลักออกเป็นชิ้นๆ เนื้อบางส่วนที่ยังเหลือ ห้อยอยู่บนกิ่งไม้ไร้ใบของต้นป๊อปลาร์ทั้งสองต้น ศีรษะที่ยังสวมหมวกเหล็กปลิวกระเด็นไปอยู่ในทุ่งนา เลื้อยกันกระสุนเหล็กถูกแรงระเบิดอัดจนบิดเบี้ยวผิดรูป ที่ติดอยู่ในเสื้อกันกระสุนคือกระดุกซี่โครงที่โชนเลือดและปราศจากผิวหนังใดๆ ทุกคนต่างคุ้นเคยกับเหตุการณ์นองเลือด แต่กระนั้น ใบหน้าก็ยังซีดเผือด

(หงอิง, 2552 : 299)

2.3 อวีฉีหยาง

2.3.1 ช่วงชีวิตที่เป็นใหญ่ โดยจะกล่าวถึงการก้าวเข้าสู่การเป็นผู้มีอิทธิพลของอวีฉีหยาง โดยการใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งก็คือการพยายามหาหนทางที่จะกอบกู้กลุ่มหงขึ้นมาอีกครั้งหลังจากการลอบสังหารหวงเหยอวี แต่ในครั้งนี้มีข้อกำหนดว่าคนที่สามารถแก้ไขปัญหารทางการเงินของกลุ่มหงที่หวงเหยอวีได้ทำไว้ได้สำเร็จ จะได้ขึ้นเป็นผู้นำในกลุ่มหง อวีฉีจึงตัดสินใจนำทรัพย์สินทั้งหมดที่มี รวมทั้งของแคะเซียไปลงทุนธุรกิจธนาคาร ซึ่งอวีฉีหยางสามารถทำได้สำเร็จ แต่การขึ้นเป็นผู้นำกลุ่มหงของเขาไม่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ

...อวีฉีฉ่ายหน้า ตอบว่า “ผมรู้ดีว่าหัวหน้าที่ปรึกษาและนายรองอันดับสามเชื่อว่า แผนการของผมทั้งหมดทำเพื่อหวังสุขอำนาจ คนทั้งคู่จะไม่เข้ามายุ่งเกี่ยว แต่เฝ้าดูว่าผมจะตั้งธนาคารได้สำเร็จหรือไม่ ทั้งๆที่ตัวเองก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ ทำได้อย่างเดียวคือ สวดภาวนาให้วิกฤตครั้งนี้ผ่านพ้นไปเร็วๆ ซึ่งก็เป็นการดีสำหรับผม ตราบเท่าที่ทั้งสองคนรักษาคำพูด – ใครก็ตามที่สามารถแก้ไขปัญหารทางการเงินได้ ผู้นั้นจะได้เป็นนายใหญ่คนใหม่”

(หงอิง, 2552 : 318)

...“น้องสาม อย่าโกรธมากอย่างนี้เลย เมื่อสิบปีก่อนตอนที่นายใหญ่หวงเสียชีวิตนั้น กลุ่มเรามีหนี้สินท่วมหัว ดูเหมือนว่าเราแก้ไขอะไรไม่ได้ เราตัดสินใจร่วมกันว่าใครก็ตามที่สามารถแก้ไขปัญหารเรื่องเงินทองของเราได้ คนนั้นก็จะได้เป็นนายใหญ่ อวีกับแคะเซียกลัวที่จะเสี่ยงชีวิตของตัวเอง พร้อมกับทรัพย์สินทุกอย่างที่มีเอาไปตั้งธนาคาร ซึ่งเป็นการกระทำที่บ้าบิ่นที่สุด เมื่อแก้ไขปัญหานี้สินที่นายใหญ่หวงเป็นคนก่อเรียบริบร้อยแล้ว ผมเองที่เป็นคนซัดขวางไม่ยอมให้จัดพิธีแต่งตั้งให้อวีขึ้นเป็นนายใหญ่อย่างเป็นทางการ ทั้งสองคนก็ไม่ได้บังคับให้เราจัดพิธีเพื่อให้สาธารณะได้รับรู้ แม้ว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้มีผู้ติดตาม มีพรรคพวกมากขึ้นก็ตาม”...

(หงอิง, 2552 : 410)

2.3.2 ช่วงชีวิตแห่งการจากลา โดยจะกล่าวถึงช่วงชีวิตที่อวีฉีหยางต้องพบกับความเจ็บปวดที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ก็คือการต้องตัดใจจากคนรักของเขาซึ่งก็คือแคะเซีย เนื่องจากแคะเซียเป็นสตรีที่แข็งแกร่งเกินไป และอาจมีผลกระทบต่อความน่าเกรงขามที่คนในกลุ่มหงมีให้อวีฉีหยาง

..“อย่าเลยคะ สิ่งที่คุณเคยพูดออกมานั้น ฉันว่าคุณพูดถูก ฉันเป็นผู้ช่วยคุณ ไม่ได้ และฉันก็เป็น นายคุณไม่ได้อีกเช่นกัน ถ้าอย่างนี้ ฉันเป็นนายของตัวเองไม่ดีกว่าหรือคะ ทำไมฉันถึงจะเป็นนักลงทุนสตรีคนแรกของคุณไม่ได้ล่ะ”

อวีตอบว่า เธอทำได้แน่นอน และอยากจะปรบมือชมเชยเธออีกด้วย ถึงเขาจะรู้จักเธอมาสี่สิบปี แต่ก็ยังประเมินขีดความสามารถของเธอไม่ได้ ในวินาทีนี้เองที่แคสเซียวางกล่องกำมะหยี่ลงบนมือเขา “เพราะเหตุนี้คะ เราถึงแต่งงานกันไม่ได้”...

(หงอิง, 2552 : 449)

3. ค่านิยมของหญิงบริการจากคนในสังคม โดยจะกล่าวถึงค่านิยมของหญิงบริการจากคนในสังคมที่ปรากฏให้เห็นในวรรณกรรมที่ในสังคมจีนให้ความสำคัญกับประเพณีการมัดเท้า แม้กระทั่งอาชีพหญิงบริการที่ได้รับการยอมรับก็ต้องผ่านการรัดเท้า อีกทั้งยังต้องมีความสามารถในการร้องเพลง และเล่นดนตรี จึงจะถูกเรียกว่าสาวงามอย่างแท้จริง และนอกจากประเพณีมัดเท้า และความสามารถในการร้องเพลงและเล่นดนตรีแล้วนั้น สิ่งที่ยังต้องปฏิบัติต่อแขกหนุ่มของพวกเธอก็คือ การเข้าไปสนิทสนมกับแขก และพูดจาหยอกเย้ากำกวม อีกทั้งคนในสังคมจีนมองว่าอาชีพหญิงบริการเป็นอาชีพที่น่ารังเกียจ แสดงให้เห็นในฉากที่แคสเซียอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งในตอนที่เธอประสบความสำเร็จในชีวิตแล้ว และพบว่าผู้คนกล่าวหาว่าในอดีตเธอมาจากอาชีพหญิงขายบริการ และไม่สามารถรับความจริงข้อนี้ได้

...ในห้องอาหารขนาดใหญ่ของร้านแห่งนี้มีแขกนั่งเต็ม สาวๆที่ทำหน้าที่ร้องเพลงขับกล่อมส่วนหนึ่งขึ้น อีกส่วนจะนั่ง แต่ความสนใจทั้งหมดจะพุ่งไปยังหญิงบริการที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่นั่งอยู่กลางกลุ่ม หล่อนสวมเสื้อตัวบนสีเขียวปักลวดลาย และกระโปรงสีแดงที่เผยให้เห็นเท้าคู่เล็กๆที่รัดไว้ได้ชายกระโปรง หล่อนกำลังคิดพิศพา และร้องเพลงคลอตาม เสียงของหล่อนไพเราะ และค่อยๆไต่ขึ้นสูง นิ้วเรียวยาวคิดสายพิสาเสียงนุ่มๆดังราวกระซิบ โน้ตดนตรีแต่ละตัวคล้ายหมุนรอบวนเวียนอยู่ในอากาศ อย่างน้อยสามรอบ...

(หงอิง, 2552 : 51-52)

...นอกจากจะรินเหล้า และตักอาหารใส่จานของแขกหนุ่มแล้ว สาวๆที่มีหน้าที่บริการยังต้องสร้างบรรยากาศให้รื่นรมย์อีกด้วย พวกหล่อนต้องเอาอกเอาใจและทำตัวให้มีเสน่ห์น่าหลงใหล ด้วยการแอบอิงแขกอย่างสนิทสนม พยายามเต็มที่ที่จะช่วยแขกรอบตัว ตะโกนร้องเพลงคอสุราด้วยสุ้มเสียงขี้หวาน ต้องแสร้งมาแล้วพูดจาเย้าหยอกกำกวม เพื่อให้แขกทั้งหลายหัวเราะ...

(หงอิง, 2552 : 52)

...“บทความของคุณเหลียนเจิง เขียนได้ตรงเป้า ปัญญาชนมากมายต่างรังเกียจความเลื่อมทราวมในแวดวงศิลปะในประเทศเรา นักแสดงชั้นแนวหน้าเช่น แคสเซีย เซียว มาจากอาชีพที่น่ารังเกียจเหยียดหยาม คนพวกนี้ยังมีนิสัยใจคอที่น่ารังเกียจ ไม่เคารพตัวเอง แต่กลับภาคภูมิใจกับการกระทำที่น่าอดสู

ของตัวเองอีกด้วย ถ้าไม่กระซอกหน้าากคนพวกนี้ เราก็ไม่สามารถปฏิรูปโลกศิลปะได้ และถ้าไม่กำจัด
ทิ้ง เราก็ไม่สามารถเห็นความชอบธรรมได้”...

(หงอิง, 2552 : 376-377)

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซียงไฮ้ ของหงอิง ผู้วิจัยได้ศึกษาตาม
วัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ คือ เพื่อศึกษาวิถีชีวิตของตัวละครเอกที่เป็น โสเภณีและเจ้าพ่อที่ปรากฏ
ววรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซียงไฮ้ และเพื่อศึกษาสภาพทางสังคมจีนที่สะท้อนผ่าน
ววรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซียงไฮ้ ผลการศึกษสรุปได้ดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาวิถีชีวิตของตัวละครเอกที่เป็น โสเภณีสามารถแบ่งได้เป็น 3
ช่วงชีวิต ได้แก่ 1.จุดเปลี่ยนของชีวิต เป็นช่วงชีวิตที่พบกับการเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการดำเนินชีวิต
กล่าวคือ จุดเริ่มต้นของการทำงานในสำนักนาง โลม โดยการถูกอาสาให้ขายเธอให้กับมาดามเอม
เมอร์ลด์ และได้รับความสุขเมื่อได้พบกับนาง ลี้สงผู้นำของกลุ่มหงที่ขอให้มาดามเอมเมอร์ลด์ขาย
แคสเซียเพื่อเป็นหญิงบริการให้แก่นาง ลี้สง 2.ช่วงชีวิตอันต้อบ เป็นช่วงชีวิตที่แคสเซียต้องพบเจอ
กับความยากลำบาก หลีกจากที่นาง ลี้สงถูกลอบสังหารอย่างโหดเหี้ยม เธอจำเป็นต้องคืนรน อดทน
ต่อสู้ต่อความยากลำบากเพียงลำพัง เนื่องจากมาดามเอมเมอร์ลด์ก็ไม่ต้องการให้เธออาศัยอยู่ใน
สำนักคัชเชส พาวิลเลียนอีกต่อไป และสั่งให้เธอกลับไปที่บ้านเกิดของเธอ แต่เธอยื่นกรานที่จะใช้
ชีวิตที่เหลืออยู่ของเธอในเมืองใหญ่อย่างเซียงไฮ้ให้ได้ แคสเซียจึงขอร้องให้มาดามเอมเมอร์ลด์ส่ง
ตัวเธอให้แก่สำนักนาง โลมระดับต่ำลงมาอย่างสำนักเจด พาวิลเลียน แต่แคสเซียไม่ยอมจมอยู่กับการ
เป็นหญิงบริการเท่านั้น เธอพยายามตั้งคณะละครเพลงที่บ้านของเธอขึ้นมาโดยการรวบรวมเด็ก
หนุ่มสาวจากในชนบท และสามารถสร้างฐานะขึ้นมาได้อีกครั้ง สะท้อนให้เห็นว่าตัวละครแคสเซีย
เป็นคนที่มีความอดทน ทะเยอทะยาน ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก และ 3.จุดสูงสุดในชีวิตของ
แคสเซีย เป็นช่วงที่แสดงให้เห็นว่าช่วงชีวิตของแคสเซียมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นเรื่อยๆ จากความ
พยายามที่เธอทำมาตลอดอย่างไม่ย่อท้อ เป็นผลให้แคสเซียกลายเป็นผู้มีชื่อเสียง เป็นกรรมการ
บริษัท และเป็นนักอุตสาหกรรมระดับแนวหน้าของประเทศจีน

การศึกษาวิถีชีวิตของตัวละครเอกที่เป็นเจ้าพ่อในวรรณกรรมที่มีถึง 3 คน พบว่า ช่วงชีวิตของเจ้าพ่อมีการคาบเกี่ยวกันเล็กน้อย กล่าวคือ ฉางลีสง และหวงเหยอวี สามารถแบ่งช่วงชีวิตได้เป็น 2 ช่วง คือ 1. ช่วงชีวิตแห่งการเป็นใหญ่ เป็นช่วงชีวิตที่เขาทั้งสองต่างก็มีอำนาจเหนือผู้อื่น ได้รับความเคารพยำเกรง และ 2. ช่วงชีวิตที่ตกอับ เป็นช่วงชีวิตที่ทั้งฉางลีสงและหวงเหยอวีต่างต้องพบกับจุดจบที่โหดเหี้ยมเช่นเดียวกัน คือการถูกลอบสังหาร ซึ่งเป็นชะตากรรมที่เขาทั้งคู่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ และเจ้าพ่อคนสุดท้ายคือ อวีฉีหยาง กลับไม่พบกับจุดจบเช่นเดียวกับฉางลีสงและหวงเหยอวี แต่กลับต้องพบเจอกับช่วงชีวิตแห่งการจากลาที่เจ็บปวด เพราะต้องพยายามตัดใจจากหญิงสาวคนรักของเขาไป เป็นความจำเป็นที่เขาทั้งคู่ไม่สามารถใช้ชีวิตครองคู่ด้วยกันได้ เพราะแคสเซียเป็นสตรีที่ฉลาดและแข็งแกร่งเกินไป และอาจมีผลต่อความน่าเกรงขามที่คนในกลุ่มหงมีให้อวีฉีหยาง

การศึกษาสภาพทางสังคมจีนที่สะท้อนผ่านวรรณกรรม พบว่า สังคมจีนต่างให้คำนิยามของหญิงบริการที่ได้รับการยอมรับจากผู้ให้บริการว่าต้องเป็นหญิงที่นอกจากจะต้องผ่านประเพณีการมัดเท้า มีความสามารถในการร้องเพลงและเล่นดนตรีแล้ว ยังต้องมีลักษณะนิสัยที่คอยเอาใจผู้ให้บริการ เพื่อสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานให้แก่ผู้ให้บริการ

อภิปรายผล

การศึกษาวรรณกรรมแปลจีนเรื่องนาง โลมแห่งเซียงไฮ้ ผู้วิจัยพบว่า วรรณกรรมเรื่องนี้มี ความน่าสนใจเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากอ่านได้อย่างเพลิดเพลินและมีการพรรณนาได้อย่าง ชัดเจนแล้ว ยังสอดแทรกสาระให้ผู้อ่านได้ทราบข้อเท็จจริงอีกด้านของสังคม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การกระทำต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม ถ้าหากเราไม่รู้ข้อมูลที่แท้จริงก็ไม่ควรตัดสินว่าการกระทำนั้นดี หรือชั่วอย่างไร ซึ่งเป็นหลักอย่างหนึ่งที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ศึกษาวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ โสเกณีและเจ้าพ่อเรื่องอื่น และนำวิถีชีวิตของตัวละครเอกที่เป็น โสเกณีและเจ้าพ่อ ไปเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กุศล สุจรรยา. (ม.ป.ป.). ภูมิหลังของคลินิก. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

ปิยะ โชค. (2554). ย้อนตำนาน เจ้าพ่อ มาเฟีย อันธพาล. กรุงเทพมหานคร : ก้าวแรก พับลิชชิ่ง.

ปิยะ โชค ถาวรมาศ. (2555). ตำนานองค์กรกัมพิยาภูษา. กรุงเทพมหานคร : ก้าวแรก พับลิชชิ่ง.

พวงนิต คำปิงส์. (2551). เชียงใต้(ช่างใหม่). กรุงเทพมหานคร : หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

เวียงรัฐ เนติโพธิ์. (2537). เจ้าพ่อในทัศนะของข้าราชการฝ่ายปกครองและตำรวจ. วิทยานิพนธ์

มหาบัณฑิต ภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สังคีต พิริยะรังสรรค์. (2548). ตำรวจ ผู้มีอิทธิพล และเศรษฐกิจมืด. กรุงเทพมหานคร : ร่วมด้วย

ช่วยกัน.

หงอิง. (2552). นางโลมแห่งเชียงใหม่. แปลโดย ฉวรา. กรุงเทพมหานคร : สันสกฤต.

หลินเซา. (2545). 100 โสเภณีในประวัติศาสตร์จีน. แปลโดย กนกพร นุ่มทอง. กรุงเทพมหานคร :

อุษาการพิมพ์.

ภาษาต่างประเทศ

Shang hai wang. (2014). Accessed January 8. Available from

<http://book.douban.com/subject/1075045/>